

Врълетя го първо болката, после дойде звукът точно както по време на буря човек вижда първо светкавицата и чак след нея чува гръмотевицата.

Болката прониза дясната китка на Джек Ричър. Тя беше остра, внезапна, пареща, достатъчно силна, че да изтика на заден план тъпото пулсиране, което отекваше в главата му. Звукът наподобяваше една-единствена протяжна нота. Стържене на метал в метал. Отчетливо, но далеч по-слабо от пищенето в ушите му.

Болката и звукът дойдоха, след като Ричър се опита да помръдне ръката си. Той осъзна само това. Беше заспал – не, ставаше въпрос за нещо много по-дълбоко и по-мрачно от сън – и когато се събуди, или по-точно, се понесе към повърхността, там го врълетяха вълна след вълна от гадене и замаяване. Ричър лежеше по гръб. Но не в легло. Нито на земята. А на нещо равно, гладко и изкуствено. Което беше студено. Студът се процеждаше през ризата в плещите му, а от там – надолу по гърба му. Нещо остро се впиваше в прасците му. Имаше чувството, че са размазали главата му в твърдата повърхност.

Той беше дръпнал десния си лакът назад, за да се подпре и да се изправи. Или поне се беше опитал да го направи. Но не болката го беше спряла. Нещо беше завързано около китката му и то не му позволяваше да я помръдне повече от няколко сантиметра. Нещо я притискаше здраво. Впиваше се в кожата му, но болката идваше от друго място. От някоя кост в ръката му. А може би не само една. Ръката му беше пострадала и проблемът се криеше дълбоко под кожата. В това не можеше да има съмнение.

Ричър се опита да помръдне лявата си ръка. Не изпита болка, но движението и на тази китка беше ограничено от нещо остро. Както и на левия глезен. И на десния. Той не можеше да види за какво е завързан или с какво, защото нямаше светлина. Нямаше дори бегъл помен от светлина. Мястото тънеше в непрогледен мрак. Не се чуваше никакъв звук освен онова стържене на метал в метал, което обаче изчезна. Въздухът също не помръдваше, застинал напълно неподвижно. Ричър нямаше представа къде се намира. Нямаше представа как е попаднал тук. Явно някой го беше домъкнал. И оковал. Който и да го беше направил, щеше горчиво да съжалява. В това също не можеше да има съмнение.

По времето, когато Ричър отново изгуби съзнание, един мъж вървеше от страни на пътя на осем-девет километра на север и се оглеждаше за дим или пламъци. През годините той беше сменил доста имена, но в момента се представяше като Иван Видич. Беше едър и леко прегърбен, което го караше да изглежда по-нисък от неговите сто осемдесет и седем сантиметра, вписани в шофьорската му книжка. Голямата му глава изобилстваше от странни остри ръбове, сякаш беше издялана от камък от начинаещ скулптор. Колата му беше паркирана след втория от трите остри завоя. Мястото беше доста опасно,

тук често ставаха катастрофи. Пътят се виеше като серпентина, завоите следваха твърде близо един след друг, а светлината беше слаба. Широк банкет отделяше пътното платно от стръмния склон, ръждивата мантиanela беше разкривена, а самият асфалт изглеждаше на вълни. Това сигурно се дължеше на някакви геоложки процеси, които деформираха земните пластове под шосето. Нищо, което да не може да бъде оправено с пари. Но по тези места парите все не достигаха и пътното управление се беше задоволило с две предупредителни табели. Те нямаше да помогнат на автомобилите да не катастрофират, но по-важното беше, че – поне според адвокатите – нямаше да позволят впоследствие на шофьорите да съдят пътното управление.

По-рано през деня тук беше катастрофирал един джип. „Линкълн Навигейтър“. Той беше излязъл от пътя и беше прекършил едно дърво, след което се беше претърколил три пъти по таван, преди най-накрая отново да се озове на четирите си колела. Предният капак беше здравата смачкан. Вратите бяха огънати, прозорците до един бяха напукани и през тях трудно можеше да се види каквото и да било. Всичко това се беше случило пред очите на Видич. Нямаше как да не стане свидетел на катастрофата, тъй като беше следвал – при това с висока скорост и на малка дистанция – колата отпред. Той беше успял да натисне спирачка в мига, в който линкълнът беше изгубил контрол и беше поднесъл, докато той самият беше продължил. А после беше изскочил от колата, беше пристъпил предпазливо към линкълна и беше подушил въздуха за бензинови изпарения. Беше наострил и уши, за да чуе евентуално горивото, което капе от пробития резервоар.

Линкълнът изглеждаше зле, а шофьорът му – още по-зле. Той беше мъртъв. Вратът му беше счупен. Беше очевидно. Видич се беше усмихнал при вида на катастрофиралия автомобил. Определено не очакваше това да се случи, но трябваше да се възползва. Нещо повече, Господ сякаш беше чул молитвите му. В главата му отекна спомен от детството: *Бог помага на тези, които си помагат сами*. Той се усмихна още по-широко, а после насочи вниманието си към пътника отдясно. Отначало Видич реши, че и той е за моргата, но когато постави пръст на шията му, усети пулс. Това го накара да промени диагнозата си: непознатият имаше мозъчно сътресение и счупена китка, ако се съдеше по костта, изпънала кожата. Този тип беше оцелял благодарение на размерите си. Изглеждаше огромен. Може би около метър и деветдесет и три, въпреки че се беше свлякъл върху вратата. И поне сто и десет килограма. Само кости и мускули. Нито грам тлъстини.

Видич извади мобилния си телефон и повика двама души да му помогнат, а докато ги чакаше да пристигнат, сам измъкна шофьора и пътника от катастрофиралия линкълн. Което не беше никак лесна работа. Главата на шофьора клюмваше ту на едната, ту на другата страна, а тялото му беше толкова отпуснато и меко, че Видич едва успяваше да го удържи в ръцете си. Спътникът му създаде още по-големи проблеми заради размерите си. Ръцете

му бяха по-едри от краката на шофьора. Китките му бяха толкова широки, че човек не можеше да ги обхване с пръсти. Видич се задъха и изпоти въпреки хладния въздух. В този момент зад гърба му се чу трополене на автомобилни гуми по неравен асфалт и той едва успя да пребърка джобовете на спътника и да прехвърли в своите малкото неща, които откри там.

Новодошлите пристигнаха с форд пикап, което се оказа много практично решение. Нямаше начин да наместят тялото на изгубилия съзнание пътник на задната седалка на обикновен автомобил. Оказа се прекалено едър. Нямаше да има достатъчно място да го внесат, да го последват вътре и да извършат най-елементарни манипулации. Затова тримата го сложиха в товарния отсек и оставиха трупа до него.

Шофьорът на пикапа се казваше Дарън Флетчър. Той беше с пет сантиметра по-висок от Видич, но по-слаб и строен и може би с десетина килограма по-лек. Флетчър затвори задния капак, след което се обърна към Видич и го попита:

– Видя ли какво се случи?

Видич кимна.

– Когато ми позвъни и каза, че линкълнът на Гибсън е катастрофирал, се надявах, че си объркал нещо.

– Грешил ли съм някога?

Флетчър изсумтя.

– Разкажи ми.

Видич сви рамене.

– Гибсън караше доста бавно. Внимателно. Засякох го случайно. Връщах се към базата, предполагам, че и той правеше същото. Поддържаше постоянна скорост в продължение на... може би два километра. Както обикновено. Винаги караше бавно, спокойно. А после сигурно е видял колата ми. Видял я е, но не е осъзнал, че съм аз, защото се опита да се измъкне. Натисна газта, но във възможно най-неподходящия момент. – Видич кимна към катастрофирания автомобил. – Сам виждаш. Уликите са достатъчно красноречиви.

– А ти присветна ли с фаровете? Натисна ли клаксона? Създаде ли впечатление, че го преследваш?

– Не. Защо да го правя? Не съм на шестнайсет.

– Защо тогава се е опитал да избяга? За кого ли те е взел?

Видич отново сви рамене.

– Предполагам, че става въпрос за параноя. Усетих първите ѝ признаци след смъртта на О'Конъл, а след изчезването на Бауъри положението се влоши.

Флетчър помълча за миг, след което попита:

– А онзи едър тип, който е пътувал с Гибсън? Кой е той?

– Нямам представа.

– Няма ли документи за самоличност?

– Не.

– Багаж? Раница поне?

– Само това. – Видич извади пистолета, който беше мушнал в колана си и го подаде на Флетчър. – „Глок седемнайсет“. Любимото оръжие на ФБР. Което може и да няма никакво значение.